

## I SKYRIUS

„ČIA NEĮMANOMA GYVENTI“, – pamanė Heidė.

Ji stovėjo ant savo miegamojo slenksčio ir spoksojo į viską, ką dailidė buvo sulaužęs. Tėtis tai vadino remontu, bet Heidei tai buvo tikra katastrofa.

Šalia jos stovėjo lagaminas, o ant nugaros kabėjo kuprinė. Heidė, tėtis ir jo draugė Dženifer ką tik grįžo iš Gotlando. Apsistoję išnuomotame namelyje, atostogavo ten dvi savaites. Mama nepaskambino nė karto.

– Tikriausiai ji tiesiog labai užsiėmusi, – pasakė Dženifer ir paglostė Heidei nugarą.

*Tiesiog labai užsiėmusi.*

Tokia užsiėmusi, kad Heidei nebeliko vietos. Mama persikėlė į Vokietiją iškart po Kalėdų. Nuo tada Heidė matė ją tik kartą. Viešbutyje. Mamai atrodė, kad būtų per toli važiuoti iki pat Hoveneseto. Taigi Heidei teko

dvi valandas važiuoti autobusu į Geteborgą – ten mama buvo apsistojusi savaitgaliui.

Namuose buvo tvanku. Lauke karšta, bet debesuota. Prie Hoveneseto artėjo audra.

Laiptais užbėgo tėtis.

– Heide, kur tu?

Ji neatsakė.

– Oi, – tarė tėtis, pamatęs kambarį. – Oho. Jetau. Šūdas.

Jis visad pradėdavo tarškėti, kai tik apimdavo įtampa.

Tėtis apglėbė Heidę. Ji tėvo neapkabino. Akyse tvenkėsi ašaros, o gerklėje stovėjo gumulas. Už atviro jos miegamojo lango braškėjo vėjo judinami medžiai. Toliau buvo matyti jūra. Jos paviršių šiaušė didelės bangos.

– Atsiprašau, mieloji, – tarė tėtis. – Buvau visiškai įsitikinęs, kad dailidė suspėjo padaryti daugiau. Bet juk matei, kaip dabar gražu ten apačioje? Lygiai taip pat gražu bus ir čia, viršuje, tavo kambaryje.

„Apačioje.“

Ten, kur miegos tėtis ir Dženifer.

Ir „čia, viršuje“.

Ten, kur gyvena Heide.

Savo namo dalyje. Kad turėtų ramybę, kai gims kūdikis. Taip jie sakė. Kad jai, dvylikametei, reikia turėti

savo kampą. Bet Heidė manė, kad tai labiau panašu į vietą, kurioje tėtis ir Dženifer galėtų pamiršti, kad ji egzistuoja.

Tėtis vėl ją apkabino.

– Ką manai? Juk viskas bus gerai, ar ne?

Heidė nežinojo, ką pasakyti. Jie paprašė dailidės padidinti jos kambarį. Todėl tas nugriovė vieną ilgąją sieną, kad pastatytų naują šiek tiek toliau. Vienintelė bėda ta, kad meistras jos nepastatė. Buvo tik eilė lentų, statmenai prikaltų nuo grindų iki lubų. Tarpai tarp jų buvo tokie platūs, kad Heidė galėjo lengvai tarp jų stovėti.

– Dailidė grįš po keturių savačių, – pasakė tėtis. – Pagalvojau, kad tuo tarpu priešais lentas galėtume pakabinti brezentą. Bus beveik kaip siena.

Heidė krūptelėjo.

– Keturias savaites? Ar aš gyvensiu be sienos visą vasarą?

Pamatęs Heidės veido išraišką, tėtis skubiai pasakė:

– Bet... kitos sienos juk liko. Ir, žinoma, prieš pakabinami brezentą, čia sutvarkysime. O paskui parnešime atgal visus baldus. Ką manai?

Įsivyravo tylą. Lauke sudundėjo.

Artėjo griaustinis. Tuo pat metu į langą ėmė barbenėti dideli lietaus lašai.

Heidė pažvelgė į tėvą. Kartais jis būdavo tiesiog visiškai kvailas. Kas norėtų plastikinės sienos? *Niekas*. Nė vienas žmogus.

– Juk paaiškinau, – pasakė tėtis. – Dailidė negriš, kol nesumokėsime jam daugiau. Viskas kainavo brangiau, nei manėme. Ir aš nekaltas, kad praradau darbą.

Heidė kišenėse suspaudė kumščius. Ji žinojo, kad elgiasi nesąžiningai. Ne tėčio kaltė, kad jis praėjusį rudenį neteko darbo. Ir Dženifer nekalta, kad tapo nedarbinga. Bet dabar tėtis buvo gavęs naują darbą, ir mergaitė manė, kad to pakako.

Tėtis kurį laiką stovėjo tylėdamas ir laukė, kol dukra ką nors pasakys. Kai ji ir toliau tylėjo, jis pamėgino pakeisti temą.

– Ar matei, kad į kempingą atvažiuoja apžvalgos ratas?

Heidė nustebusi pažvelgė į jį.

– Negali būti, – nepatikėjo ji.

Dabar, kai ji pagaliau prakalbo, tėtis pradžiugo.

– Tai tiesa, – patvirtino jis. – Šiandien perskaičiau laikraštyje. Ratas stovės kempingo viduryje. Žinai, tai toks didelis ratas su sėdimosiomis kabinomis, kurios vis sukasi ratu.

– Tėti, tikrai žinau, kas yra apžvalgos ratas.

Tėtis pašiaušė jos trumpai kirptus plaukus.

– Kada nors būtinai juo pasikelsime, – pasiūlė jis.

Tada iš apačios sušuko Dženifer:

– Fredi! Ar gali ateiti čia? Man reikia pagalbos pakelti dėžę.

Heidė pavartė akis.

Šiuo metu Dženifer nuolat reikėjo pagalbos. Kiekvieną savaitę jos pilvas vis didėjo, ir Dženifer beveik visą laiką puškuodavo ir dejuodavo.

Tėtis paglostė Heidei skruostą.

– Gal nori nueiti aplankyti močiutės? – pasiūlė jis. – Manau, ji apsidžiaugtų.

Močiutė gyveno viena kitame name, vos už kelių žingsnių nuo Heidės namų. Ji buvo sena, jos atmintis prasta. Be to, labai silpnai matė. Pastaraisiais metais nutiko dar vienas baisus dalykas – močiutė staiga tapo kitokia.

– Galbūt vėliau, – pasakė Heidė. – Jeigu nesusitiksiu su Alva ir Hariu.

Alva ir Haris buvo patys geriausi jos draugai.

Kai buvo Gotlande, mergaitė pasiilgdavo jų kiekvieną dieną.

– Gerai, – tarė tėtis. – Dabar turiu nueiti pas Dženifer.

Heidė neatsakė, ir netrukus jis nubėgo laiptais žemyn. Paskui ji išgirdo tėvo ir Dženifer juoką.

Heidė žengė kelis žingsnius į savo kambarį. Tas buvo iškraustytas dar prieš jiems išvykstant į Gotlandą. Mergaitė manė, kad jiems grįžus namo remontas bus baigtas.

Heidė pažvelgė pro langą ir pamatė prie automobilio einantį tėvą. Jie dar nebuvo parsinešę visų krepšių. Lietus privertė tėtį greičiau suktis.

Mergaitė atsitraukė nuo lango. Ji turėtų valyti ir tvarkytis – juk teks miegoti šiame baisiame kambaryje.

Bet tada Heidė kažką pamatė.

Kažką keisto.

Viename kampe stovėjo nedidelė medinė dėžutė.

Heidė pritūpė priešais ją. Ta buvo maždaug batų dėžės dydžio, bet plokštesnė.

Ant dangtelio buvo popieriaus lapas.

„Šitą radau po grindimis.

Rogeris“

Rogeris buvo dailidė. Bet ką jis turėjo omenyje, rašydamas „po grindimis“?

Ji pažvelgė į lentas, kurios turėjo atstoti sieną. Ten grindyse buvo didelė skylė. Dailidė buvo pašalinęs dvi ilgas grindų lentas. Matyt, dėžė bus gulėjusi po jomis.

Heidė pasukiojo dėžutę. Ji buvo apdulkėjusi ir purvina, bet akivaizdu, kad nudažyta juodais, blizgančiais dažais.

Mergaitė atsargiai ją pakratė. Aiškiai girdėjo, kad viduje kažkas yra. Kažkas, kas slankiojo pirmyn ir atgal.

Heidė patraukė dangtelį.

Ir vienu judesiu atidarė dėžutę.

Pažvelgė vidun.

*Mažas vaikiškas batelis.*

Tai buvo vienintelis daiktas medinėje dėžutėje. Ji pakėlė batuką. Tas buvo senas ir visas odinis.

Ant jo buvo purvo dėmių, oda atrodė sukietėjusi. Ant šonų buvo juodulių, dėl kurių batas suskeldėjo. Padas kietas, kabojo nesurištas plonas batų raištelis.

Kieno šis batukas? Ir kodėl jis buvo įdėtas į medinę dėžutę po Heidės miegamojo grindimis?

Dabar griautinis dundėjo dar arčiau.

Heidė nukreipė žvilgsnį į langą. Virš jūros tirštėjo stori, tamsūs debesys.

Tada ji išgirdo Dženifer riksmą.

## 2 SKYRIUS

HEIDĖ DAR NIEKADA NEBUVO BĖGUSI taip greitai.

Ji rado Dženifer virtuvėje. Moteris sėdėjo ant kėdės, suspaudusi pilvą. Jos veidas buvo apimtas nerimo, ji spoksojo tiesiai į kitas duris virtuvėje. Į tas, kurios vedė į prieškambarį ir lauko duris.

Ant slenksčio stovėjo vyras.

– Atsiprašau, – tarė jis. – Atsiprašau! Nenorėjau jūsų išgąsdinti. Bet aš pasibeldžiau į duris ir niekas manęs neišgirdo. O kadangi jos buvo plačiai atvertos, įžengiau vidun, bet, žinoma, pasielgiau labai kvailai.

Sunerimusi Dženifer žiūrėjo į vyrą. Heidė atsistojo šalia jos. Po sekundės įlėkė tėtis.

Jis prasibrovė pro vyrą ir pripuolė prie Heidės ir Dženifer.

– Kas tu, po velnių? – suriko jis vyrui. – Ir ką čia darai?



Paskui jis atsisuko į Heidę ir Dženifer.

– Ar jums viskas gerai? Aš buvau kitoje namo pusėje, kai išgirdau riksmą.

Tėtis buvo šlapias nuo lietaus. Nuo jo drabužių lašėjo ant grindų.

– Tai aš surikau, – pasakė Dženifer. – Jis mane išgąsdino.

Vyras atrodė nelaimingas. Jis vilkėjo juodas kelnės ir juodą megztą golfą. Jo plaukai buvo tankūs ir tamsūs, kaip ir barzda. Heidei atrodė, kad jis maždaug tokio pat amžiaus kaip tėtis, bet buvo sunku pasakyti.

Mergaitė nurijo seiles.

*Ką šitas žmogus veikia jų namuose?*

– Kaip baisiai negerai išėjo, – apgailestavo vyras. – Atėjau pasiteirauti, ar kambarys dar laisvas. Bet suprasiu, jei dabar nenorėsite man išnuomoti.

Tėtis papurtė galvą.

– Nuomoti? – pakartojo jis, o jo balsas nuaidėjo kaip šuns lojimas.

Tačiau Dženifer, regis, iškart palengvėjo ir ji pralinksmėjo.

– Ak! – tarė ji ir atsistojo. – Dabar suprantu.

Ji palietė tėčio ranką.

– Kempinge buvau pakabinusi skelbimą, – tyliai pa-

aiškino ji. – Ten kartais būna perpildyta. Parašiau, kad turime laisvą kambarį, kurį galime išnuomoti.

Tėtis plačiai išpūtė akis.

– Ar tu juokauji? Padarei tai, nepasitarusi su manimi?

– Ne, – atkirto Dženifer. – Aš bandžiau pasikalbėti su tavimi kelis kartus. Bet tu nesiklausai. Mums reikia pinigų, Fredi. Nieko ypatinga. Be to, svečių kambarys vis tiek tuščias.

Svečių kambarys įrengtas rūsyje, ten buvo ir dar viena virtuvė. Be to, jis turėjo atskirą įėjimą. Heidė negalėjo prisiminti, kad anksčiau tas kambarys būtų buvęs išnuomotas.

– Nesutinku, – pareiškė tėtis. – Aš visiškai nenoriu svetimų žmonių namuose. Pinigai man nerūpi. Galiu dirbti viršvalandžius.

– Tikrai? – tarė Dženifer. – Juk tavo viršininkas galėjo pažadėti vos pusę etato.

Jos akys buvo ašarotos ir liūdnos.

Vyras tarpduryje krenkštelėjo.

– Matau, kad dar nebuvote aptarę, – pasakė jis. – Tai aš...

– Taip, aptarėme, – pasakė tėtis. – Turėsi gyventi kur nors kitur.

– Nuo kada tu gali spręsti daugiau nei mes, likę šei-

mos nariai? – pasipiktino Dženifer. – Argi mūsų su Heide nuomonė nesvarbi?

– Heidė! – sustaugė tėtis. – Ar ji norėtų namuose krūvos nepažįstamų žmonių?

– Ne, bet ji galbūt norėtų naujos sienos savo miegamajame! – su ašaromis balse priminė Dženifer. – Ir galimybės likti gyventi savo namuose.

Virtuvėje stojo tylą. Heidės širdis daužėsi.

*Galimybė likti gyventi savo namuose?*

– Apie ką ji kalba? – tyliai ištarė Heidė. – Ar mes ketiname persikraustyti?

– Ne, – šiurkščiai nukirto tėtis. – Mes to nedarysime.

– Ji turi teisę žinoti, kokių didelių bėdų turime, – nenusileido Dženifer.

– Dabar? – tarė tėtis. – Kai pas mus užėjo nepažįstamas žmogus? Ką tu galvoji? Juk neužtenka išnuomoti vieną kambarį?

Heidė pajuto, kaip į vidų skverbiasi panika. Kiek pinigų jiems iš tikrųjų reikia?

Vyras tarpduryje pabandė dar kartą.

– Tikrai nenorėjau sukelti ginčų, – pasakė jis. – Mano vardas Viljamas Salivanas, bet visi mane vadina Bilu. Aš esu apžvalgos rato kempinge šeimininkas. O dabar man pasakė, kad negaliu ten gyventi. Viskas užimta.

*Vyras, kuriam priklauso apžvalgos ratas!*

Tėtis prasižiojo ir vėl užsičiaupė.

Kaip žuvis sausumoje, kuri negali kvėpuoti.

– Rimtai? – perklausė jis. – Tau priklauso apžvalgos ratas?

Vyras vardu Bilas linktelėjo galva. Heidė žvilgtelėjo pro virtuvės langą į gatvę. Ten nebuvo jokio rato.

– Viskas išaiškėjo vos prieš savaitę, – pasakė jis. – Iš tiesų turėjau vežtis ratą į Striomstadą, bet tai buvo atšaukta. Tada atvažiavau čia. Tik labai sunku rasti, kur apsistoti. Visi namai jau išnuomotai, o viešbutis Kungshamne negali manęs priimti. Todėl apsidžiaugiau, kai kempinge pamačiau jūsų raštelį. Galiu gerai sumokėti.

Tėtis ir Dženifer tylėdami susižvalgė.

Heidė vos galėjo kvėpuoti, buvo tokia supykusi. Ką tėtis daro? Kodėl jis nepasakė, kad jiems taip striuka su pinigais?

– Atsiprašau, – sušnabždėjo Dženifer tėčiui. – Žinoma, aš turėjau pasakyti apie tą skelbimą.

Tėtis atrodė susigėdęs.

– Viskas gerai, – pasakė jis. – Aš tiesiog labai nuste-  
bau.

Jis atsisuko į dukrą.

– Ką tu manai? – paklausė jis. – Ar bus gerai, jei išnuomosime svečių kambarį?

Heidė linktelėjo. Bus gerai bet kas. Bet kas, jei tik jie galės likti savo name.

Be to, Bilas atrodė malonus. Ir dar jam priklausė apžvalgos ratas.

O jei Heidei ir jos draugams leistų kelis kartus pakilti nemokamai?

– Gerai, – tarė tėtis. – Sveikas atvykęs pas mus.

Taip ir buvo nuspręsta. Heidė, tėtis ir Dženifer turės nuomininką. Kuris pasiliks visą vasarą.

Bilas paspaudė ranką tėčiui ir Dženifer, o paskui ir Heidei. Jo delnas buvo didelis ir šiltas.

– Tu greitai tapsi vyresniąja seserimi, ar ne? – tarė jis ir pažvelgė į Dženifer pilvą.

Ir tėtis, ir Dženifer nusijuokė, tarsi jis būtų pasakęs kažką be galo juokinga.

– Teisingai, – patvirtino tėtis. – Po keturių savaitių. Bilas nusišypsojo.

– Keturios savaitės, – pasakė jis. – Galbūt tada turėsiu garbės susipažinti su mažyliu.

– Tikimės, – pasakė Dženifer.

Tėtis atrodė susidomėjęs.

– Ar kada nors anksčiau buvai Hovenesete?